

modder. Hier en daar voor de huizen lag nog een witte klomp, grauw aan de afgekloven randen; maar de winkels hadden hun stukje trottoir laten schoon ruimen. Gezellig was de Lindenstraat altijd, dacht Lize, en ze liep heel langzaam nu. Links en rechts keek ze naar de winkels; de meeste uitstallingen van de nieuwe week kende ze al, doordat het Woensdag was. Hè, hadden de dames Schout iets nieuws? Die blouse, had ze die gezien? f. 4.90, niet duur; maar ze had zoo heelemaal geen blouse noodig, helaas. — Ze kwam bij juffrouw Bertha.

„Ik hoorde aan je schellen dat jij het was. Ik wou dat er eens een rooverhoofdman aanbelde.”

Lize lachte luid, en herinnerde zich dan, dat ze heel dikwijls lachte, als ze hier de trap opliep. „Hoe kòmt u aan een rooverhoofdman?”

„Ja, dat vraag ik me juist ook af: hoe moet ons kleine nest aan zoo'n kerel komen? Een groote, sterke kerel, weet je, met snorren als een ouwe kater en gelaarsd als de kat uit het sprookje, en”

„Hoe komt u aan het idee, bedoel ik.”

„Het idee is oud, helaas. Heb jij een nieuw idee?”

„Dat u Zondag bij ons komt eten.”

„Eten is zoo oud, en Zondag nòg ouder. Kom binnen; wat praat ik weer; — mijn hit ging vanmorgen een uurtje vroeger naar huis, omdat haar moeder jarig was, zooals je wel zult weten. Nou heb ik een uur klets te weinig gehad. En ik ben ruw in mijn mond ook; ze is zóó christelijk, moet je weten — maar natuurlijk weet je dat — zóó hevig Christelijk, en pas 14, zooals bekend. Nou, Zondag zal ik netjes zijn en mijn mond houden, dan kunnen andere menschen praten. Wie zijn de andere menschen?”

„De van Trichts”.

„— Zoo — de van Trichts. Zeg, wie is aardiger: zij of hij.”

„Zij, geloof ik.”

„Zoo, ik vind: hij. Nou ja, natuurlijk

vind ik: hij, ik heb er den leeftijd voor. Zij is geen mensch voor hier, ze houdt het niet uit, wil ik wedden.”

„Och, ze zal toch wel moeten.”

„Moeten, een vrouw moet niets. De vrouwen regeeren toch zeker de wereld, zou ik denken? Dat heb je me honderd maal hooren zeggen, maar tòch blijft het waar. Als hij weg wil, nou, dan wordt hij commies bij de posterijen in Amsterdam, of kantoorklerk in Rotterdam, of”

„Journalist in Londen.”

„Natuurlijk. Dan hebben ze het arm, vooral in Londen, maar dat geeft drukte.”

„Ja”. Lize, ineens, dacht weer aan Hans' jachtige werken. „Hans heeft het ook altijd zoo druk.”

„Hans?, ja, die weet van aanpakken.” Ze zwegen. Zie zoo, dacht juffrouw Bertha voldaan, nu zat het kind in gedachten, nou tobde ze, over Hans, die toch zoo hard werkte, en over Cato van Tricht, die het hier niet zou volhouden. Ze dronken thee, zwijgend. Toen ze weer begonnen te praten, was het over de blouses bij de dames Schout..

Juffrouw Bertha nam een boek op toen Lize weg was, maar bracht het niet tot lezen. Wat had ze zich opgewonden, maar nu voelde ze zich stil en koud van binnen, als was ze even geen levend wezen meer. Dan kwam er langzaam, als druppelend vocht uit een lekke kan, wat pijn in haar borst, wat verdriet, om gedachten uit haar jeugd. Toen ze zoo jong was als Lize, en jonger nog, toen had ze geen kracht gehad haar leven te stuwen in één richting, opwaarts, hijgend, dringend, opwaarts, om ééns een top te bereiken, om ééns te weten: ik bèn iemand, een recht-denkend en wel-voelend mensch. Wat baatte het, of ze hier telkens weer aan dacht? Haar tijd was voorbij. Nooit is het te laat, leerden de wijzen. Kom, nooit te laat om nog op weg te gaan? Welke zwerver zoekt zijn pad als het donker valt? In den avond wil hij rusten en uitzien in het dal, vanaf zijn hoogte. En zij moest uitzien over het vlakke land, met nergens